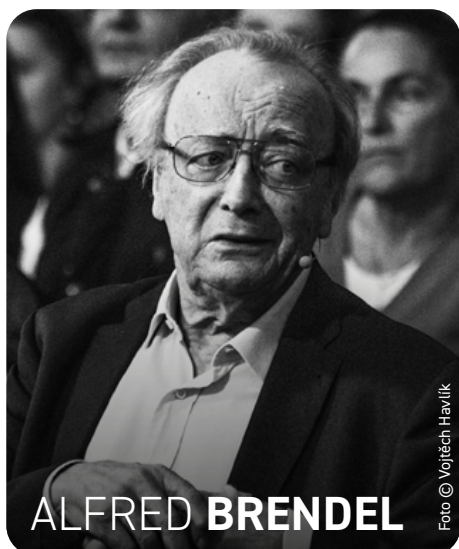
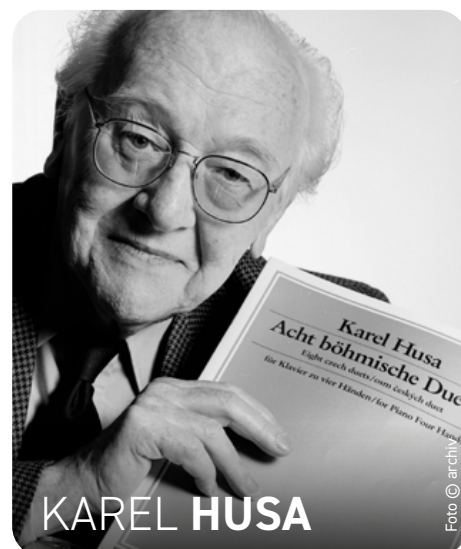
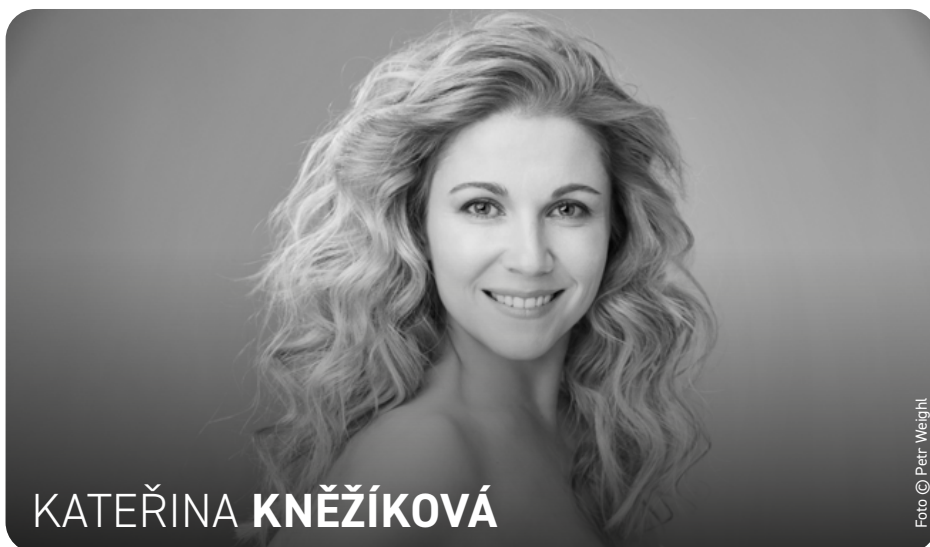
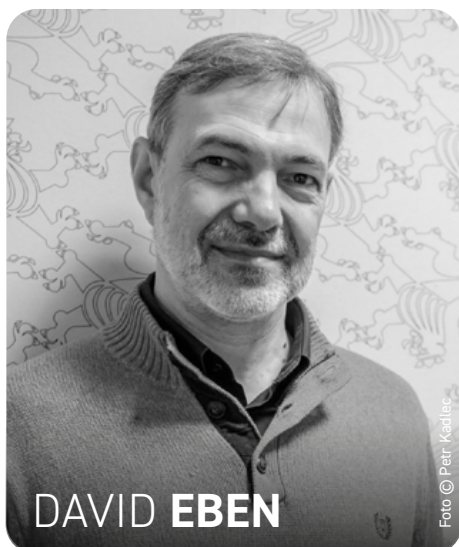

VIVACE

*Revue o klasické hudbě v nahrávkách
vydavatelství Supraphon*

LÉTO 2021

Cenu Anděl v kategorii klasické hudby převzal Jan Bartoš za nahrávku skladeb Vítězslava Nováka se SOČR řízeným Jakubem Hrůšou

Foto © Martin Kubička

Vážení přátelé,

v půlce června jsme v pražském RadioCafé v budově Českého rozhlasu uspořádali po roce první osobní setkání s umělci, abychom médiím představili nahrávky, jež u Supraphonu vyšly za posledních šest měsíců. Chtěl bych se podělit o několik dojmů ze setkání. Tím nejsilnějším byla **vděčnost** – že můžeme spolupracovat s lidmi / umělci / osobnostmi takových kvalit; je to velká čest a radost moci být při jejich tvorbě a pomáhat jejich hudbě na cestě za posluchači. Současně jsem si uvědomil, jak důležitý je pro mne ten „rituál uzavření“ – společné ohlédnutí za tím, co se podařilo zdárně dokončit, uzavřít a poslat do světa. Něco podobného si dopřávám i v tomto textu. S některými z umělců, se kterými jsem v červnu vedl rozhovory, se můžete aspoň virtuálně setkat na následujících stránkách Vivace.

Při pohledu na plody uplynulého půlroku mi před očima vystávají dvě silná témata. Prvním je **zpěv**. Zpívá se na třech letošních nahrávkách – středověký chorál i vícehlas zaznívá na CD souborů **Ti-burtina Ensemble** a **Schola Gregoriana Pragensis**, „své“ písně přelomu 19. a 20. století představuje na sólovém debutu sopranistka **Kateřina Kněžíková** – a mnozí další umělci (jako Ivan Moravec) i instrumentální hudbu vnímají především jako svého druhu zpívání. Dotkla se mě skutečnost zmíněná Davidem Ebenem v souvislosti s nahrávkou *Septem dies*, že „ve středověku si studenit zpívali denně“. Ne toliko ve středověku, ale do začátku 20. století byl vlastní a komunitní zpěv pro naprostou většinu lidí téměř jediným dostupným zdrojem hudby. V duchu se ptám, jestli by nám nebylo lépe, kdybychom si sami každý den chvilku zazpívali.

Druhým zřetelně vystupujícím tématem je **vlast** a láska k ní. Harfistka **Jana Boušková** to téma pojala explicitně v nahrávce vlastních úprav Smetany, Dvořáka a Suka. Ještě výrazněji však téma rezonuje v souvislosti s **Karlem Husou**, který by 7. srpna oslavil 100. narozeniny. Jeho příběh je silný; odešel na studia do Paříže k Arthuru

Honeggerovi a Nadii Boulanger ještě před Únorem 1948, většinu života pak prožil v USA, kde si vydobyl renomé světového skladatele a pedagoga. Nikdy však nepřestal myslet na rodnou zemi a jak sám přiznával, ve snech se procházel pražskými ulicemi. Praha se otiskla do mnoha jeho skladeb. Novou a objevnou nahrávku **Pražských symfoniků s Tomášem Braunerem** považuji za velmi důležitý a krásný počín a doufám, že se k tvorbě Karla Husy brzy vrátíme.

Další už jen ve zkratce: v květnovém čísle francouzského časopisu *Dipason* dostal titul Ivan Moravec / *Portrait* (SU 4290-2) zlatou ladičku (*Diapason d'Or*). Jen krátce nato, 20. května, zemřel ve Vídni ve věku 92 let Moravcův švagr, dirigent Martin Turnovský. A 29. května přilétl Supraphonu třetí anděl: po Jiřím Bělohlávkovi a Ivo Kahánkovi s Jakubem Hrůšou vyhrála Cenu Anděl v kategorii klasické hudby novákovská nahrávka klavíristy Jana Bartoše se SOČR a – opět – Jakubem Hrůšou. A „last, but not least“ – David Hurwitz, nestor hudební kritiky a šéfredaktor *ClassicsToday.com*, si ve svém srovnávacím cyklu na YouTube v červenci vzal do hledáčku Beethovenovy kvartety. Mezi všemi komplety vybral jako svou nejoblíbenější nahrávku Smetanova kvarteta, vydanou v srpnu 2020 u Supraphonu.

Krátký pohled do budoucna: 8. září budeme slavit **180. výročí narození Antonína Dvořáka**, k čemuž jsme sobě i vám dopřáli královskou porci jeho hudby. V září vyjde očekávaný komplet Dvořákova klavírního díla v nové nahrávce Ivo Kahánka. Pro milovníky vinylu vyjde reprezentativní 3 LP box s nahrávkami Sira Charlese Mackerrase (*Legendy, Symfonie č. 8 a 9 / ČF, FOK*). A Velký znalec české hudby Patrick Lambert k výročí sestavil pozoruhodnou dvořákovskou kompilaci na 3 CD.

Věřím, že i s tímto radostným očekáváním prožijete krásné a klidné letní měsíce se zpěvem, hudbou i v tichu.

S přáním všeho dobrého

Matouš Vlčinský

DAVID EBEN: VE STŘEDOVĚKU SI STUDENTI PRAŽSKÉ UNIVERZITY ZPÍVALI KAŽDÝ DEN!

Hudba znějící na pražské univerzitě podle pramenů z poloviny 15. století, po odeznění husitských válek a obnově univerzity. Nové album *Septem dies* mezinárodně renomovaného souboru Schola Gregoriana Pragensis s uměleckým vedoucím Davidem Ebenem zprostředkovává pestrý obraz liturgické hudby, duchovní tvorby mladých kleriků i hudby zábavné a její roli v životě studentů. Zahrnuje gregoriánský chorál, anonymní tvorbu i skladby Bernarda de Cluny, Petra Wilhelmi de Grudencz a Antonia da Cividale. Pár dní před vydáním alba si povídáme s Davidem Ebenem.

Můžete nám prozradit víc o genezi nového alba?

Tentokrát jsme se rozhodli pojmout nové album trochu jinak. Není to jen „obyčejné“ CD, ale je to tak trochu i knížka. Jsou to dva svěbytné produkty – rozsáhlá textová příloha, která shrnuje celé téma alba, a vedle toho samozřejmě hudební CD. Jedná se tedy o kolektivní dílo, za nímž stojí vedle našeho souboru i celý kolektiv kolegů muzikologů.

Dramaturgie alba se zabývá hudbou na pražské univerzitě, vy sám jste profesorem v Ústavu hudební vědy Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v Praze. Předpokládám, že je to pro vás i otázka osobní roviny?

Přiznám se, že je to pro mě srdeční záležitost. Jedním z hlavních poselství, které jsem chtěl tímto projektem sdělit, je fakt, že studenti na univerzitě zpívali, a to v každodenním provozu. To si myslím, že není tolik známé. Společenství studentů a profesorů bylo také církevním společenstvím, můžeme říct komunitou. Zněla tam liturgická hudba, chorál. Kromě toho se konala neformální setkání, a tam zněla možná i hudba světská.

Co si můžeme představit pod názvem alba „Sedm dní na univerzitě“?

Na začátku celého projektu stál můj bývalý doktorand Jan Cigl-bauer, který začal zpracovávat dosud neznámý středověký repertoár poetických písní, a právě tyto písně měly blízky vztah k univerzitě. Klíčovým dokumentem byla „statuta“ jedné z univerzitních kolejí, která popisují, jaké liturgické povinnosti museli studenti té dané koleje absolvovat. A podle toho se nám podařilo rekonstruovat liturgický týden, kdy každý den v týdnu měl své téma. Rád bych zmínil ještě kolegyni Lenku Hlávkovou, která převzala zejména vícehlasý repertoár.

Foto © Petr Kadlec

Na albu společně s vámi vystupuje i jeden zajímavý host. Můžete nám ho představit blíže?

Jde o vynikající interpretku středověké hudby Corinu Marti, která je hráčkou na zobcové flétny a na klávesový nástroj clavisimbalum, což je vlastně takový středověký předchůdce cembala. Opět se nám to hodilo do koncepce alba. Je zajímavé, že na univerzitách se na dechové nástroje v té době dávali trochu nevrážlivě. Klávesové nástroje byly přijaty, a my jsme tak byli rádi, že Corina Marti přijala pozvání ke spolupráci.

SU 4282-2

Foto © Petr Kadlec

KATEŘINA KNĚŽÍKOVÁ: PÍSNĚ JSOU MOU LÁSKOU

Sopranistka Kateřina Kněžíková sestavila repertoár svého prvního supraphonského alba z okouzlujících písní Bohuslava Martinů, Henriho Duparca, Maurice Ravela a Karola Szymanowského, které nahrála s Janáčkovou filharmonií Ostrava pod vedením Roberta Jindry. Objevem pro mnohé budou písně Henriho Duparca. Prostou a zbožnou venkovanku Phidylé, hrdinku jedné z nich, si Kněžíková vybrala pro název celého alba. Spojení s přírodou a s vlastní intuicí vyzařuje ze všech písní.

Foto © Petr Weigl

SU4296-2

Kateřino, dramaturgie vašeho alba Phidylé je rozhodně neotřelá, myslím, že některé ze skladeb budou pro posluchače velkým překvapením. Co vás vedlo k vytvoření právě takové dramaturgie?

Vedl mě k tomu fakt, že nerada kopíruji něco, co bylo už několikrát natočeno. Ale to podstatnější je mé zaujetí písňovým repertoárem. Když jsem dostala možnost natočit album, říkala jsem si, čím bych se chtěla prezentovat. Jak bych si přála, aby mě okolí vnímalo. Když jsem si uvědomila, že bych měla natáčet album s operními áriemi, tak by to srovnání bylo nesmírně nekompromisní.

Jak už jsem se zmínila, písně jsou mou láskou. A mám pocit, že u nás není právě písniím dávána taková váha. A to bych si přála změnit. Myslím si, že můžu v tomto repertoáru něco říct a jsem v něm svá.

Na albu jsou písně s doprovodem orchestru. Bylo vaším záměrem natáčet s velkým tělesem?

Ano, některé písně jsou v originálním obsazení právě pro zpěv a orchestr. Bylo pro mě velmi přirozené s orchestrem pracovat. Odrazovým můstkem byl jednoznačně písňový cyklus Bohuslava Martinů *Kouzelné noci*. Vždy jsem si přála ho natočit. Byla jsem o tom přesvědčena o to víc, že doposud neexistovala žádná nahrávka s českou sopranistkou. Další repertoár jsme vybírali poměrně rychle a snadno. Společně s dirigentem Robertem Jindrou jsme objevili písně Henriho Duparca.

Je nesmírně zajímavé sledovat, jaký je rozdíl mezi klavírním a orchestrálním doprovodem. Velmi mě baví sledovat dané rozdílnosti. Do budoucna bych se nebránila zkombinovat na jednom albu právě písně s doprovodem klavíru a orchestru.

Jak důležitý je pro vás text, který zpíváte?

To je alfa a omega. Vždy je to to první, čemu se věnuji ještě předtím, než otevřu samotné noty. Text si pročítám velmi dlouho. Je to, jako bych si četla básně. A právě na této desce je jedna krásnější než druhá.

Jak vnímáte nahrávací proces? Co pro vás okamžiky ve studiu znamenají?

Mám pocit, že je to nejtěžší, co znám. Je tam zaznamenáno naprosto vše, naprosto. Když člověk zpívá koncert, nenechá se ovlivnit nějakou drobností a jde se dál. U nahrávání musí být člověk stoprocentní v každém nepatrném okamžiku. Nikdy nevíte, co se kde stane, jaký záběr se použije. Je to proces, který mě moc baví, ale člověk musí být v dokonalé kondici.

Na albu vás doprovází Janáčkova filharmonie Ostrava, těleso, jehož domovem je region, kde jste se narodila a vyrůstala. Jaká to tedy byla v tomto směru spolupráce?

Janáčkova filharmonie je jedním z mých nejoblíbenějších těles. Velmi mám ráda členy orchestru. V Ostravě jsem svým způsobem doma, byla radost trávit čas s rodinou, bylo to krásné a výjimečné.

S dirigentem Robertem Jindrou spolupracujete už mnoho let. Jak jste vnímala spolupráci právě na tomto projektu?

S Robertem Jindrou jsme nejen kolegové, ale i přátelé v osobním životě. Bylo tedy nasnadě oslovit právě jeho. Měl velkou radost, že jsem se rozhodla pro písňový repertoár, a mou nabídku ihned přijal. Dal mi také možnost nastudovat nové skladby a jsem mu za celou tu spolupráci velmi vděčná. Jako dirigent je nesmírně empatický. Je na něj spolehnout a pro zpěváka je velkou oporou.

Foto © Martin Kubica

BARBORA KABÁTKOVÁ Z TIBURTINA ENSEMBLE O JISTEBNICKÉM KANCIONÁLU

Tiburtina Ensemble svými hlasy rozezněl unikátní český rukopis z 15. století, tzv. Jistebnický kancionál. Je kolem něj stále řada nezodpovězených otázek a záhad. Právě vydávaná nahrávka mezinárodně renomovaného souboru však v podání průzračných ženských hlasů poodkrývá závoj tajemství a zprostředkovává krásu zpěvů samotných. „Jak krásně zněly mé oblíbené latinské chorální kusy ve staročeštině!“, vyznává se umělecká vedoucí souboru Barbra Kabátková, které jsme se u příležitosti vydání nahrávky u vydavatelství Supraphon vyptávali na věci s tím spojené.

Byla jste se osobně podívat v jihočeské Jistebnici?

Jistebnici jsem několikrát projížděla. Kdybych neznala Jistebnický kancionál a příběh jeho nálezů, tak bych si ji asi ani nezapamatovala. Tím ale nechci říct, že to není pěkné místo pro žití!

Jistebnický kancionál obsahuje i velikonoční liturgii – je zajímavá?

Jistebnický kancionál jako celek je obrovsky cenný. Tomu odpovídá i repertoár pro období Velikonoc. Mezi nejzajímavější kusy Velikonočního tridua jsou jistě tzv. pseudolamentace, tedy lekce, které byly inspirovány formou lamentací (Pláče proroka Jeremiáše). Jednu z nich o utrpení Ježíše Krista jsme zařadily i na naše album.

Je staročeština obtížná?

Obtížná je – stejně jako každý archaický jazyk – především tím, že její výslovnost nemůžete konzultovat s autentickým, rodilým mluvčím. Nastudování textů obtížné nebylo, současné češtině je přeci jen blízko. Zároveň však někdy až klamně blízko a u některých slov, jejichž zápis v různých kusech v rukopise kolísá, jsme měly velké otazníky.

Myslíte, že hudba může fungovat i jako stroj času – kdy díky Jistebnickému kancionálu a vaší nahrávce

můžeme nahlédnout do 15. století?

Tuto možnost ráda nechám na našich posluchačích. Každému podle gusta a vlastní představivosti!

V čem je pro vás Jistebnický kancionál největším objevem?

Netušila jsem, že v něm najdu tolik krásné hudby. Pramen jsem během svých studií hudební vědy znala velmi povrchně a nic mě nemotivovalo k tomu, abych jej poznala blíže. Až práce muzikoložky doc. Hany Vlhové-Wörner mi otevřela oči a inspirovala mě k hlubšímu probádání rukopisu.

V mých očích je jeho největší hodnotou obsah, a to nejen po stránce hudební, ale i textové. Je dokonalým obrazem člověka konce 14. a počátku 15. století.

Až pandemická situace s koronavirem dovolí, budete také s Jistebnickým kancionálem koncertovat?

Plány máme do roku 2023, ale otázkou je, co z toho se opravdu uskuteční. V létě plánujeme koncerty s různými programy v Čechách, Španělsku, Belgii, Holandsku a Německu. V příštím roce se snad uskuteční náš severoamerický debut, který jsme byly nuceny přesunout z letošního ledna.

JANA BOUŠKOVÁ: KVALITNÍ HUDBA JE NADČASOVÁ A JE OVĚŘENÝM LÉKEM PRO DUŠI!

Jméno Jany Bouškové patří k nejvýraznějším v současném harfovém světě. Není divu: získaná ocenění (vítězství v USA International Harp Competition, vítězství v Concours International de Musique de Chambre v Paříži a v Torneo Internazionale di Musica v Itálii ad.), světová pódia i jména spoluhráčů, se kterými se na nich setkala (Rostropovič, Vengerov, Bashmet, Tetzlaff ad.), i hudební a pedagogické posty, kterých dosáhla (sóloharfistka České filharmonie, profesorka na londýnské Royal College of Music a Royal Conservatory v Bruselu), to je jen nejstručnější výčet úspěchů, které podtrhují její renomé ve světě. Jana Boušková však nikdy nezapomněla, kde jsou její kořeny a z jaké hudební tradice vyrůstá její vlastní umění a cítění. Nová nahrávka symbolicky pojmenovaná *Má vlast* má v její rozsáhlé diskografii výjimečné místo. Svým nejslavnějším krajanům mezi skladateli vzdala čest, když jejich „erbovní“ skladby upravila pro harfu. Album *Má vlast* je její nejosobnější vyznání lásky k vlastní zemi a k největším osobnostem, které utvářely její hudební krajinu. Smetana, Dvořák i Suk učinili českou hudbu světovou a Jana Boušková ji znovu ve světě rozeznívá.

Jano, vaše příprava na realizaci alba *Má vlast* byla asi náročná. Co bylo nejtěžší?

Již od počátku tohoto mého snu, představit harfu v naprosto jiné podobě, než ji většinou posluchači znají, mi přinášelo velkou radost. Ale i přes tuto pozitivní stránku bylo samotné zrealizování velmi náročné. Na tomto albu totiž nezastávám pozici jen interpretační, ale zároveň jsem se chopila všech skladatelských úprav, na kterých jsem pracovala celé čtyři roky. Byla to pro mě velká výzva, kterou jsem si dobrovolně zvolila. Byl to tvrdý oříšek, a přestože jsem trávila u počítače s přepisováním not tisíce hodin, nikdy jsem tohoto svého počínu nelitovala. Naopak, čím víc jsem na úpravách pracovala, tím mě to posouvalo dál. Tato práce aranžéra byla pro mě premiérou, a proto jsem se kolikrát i s jedním taktem zaobírala třeba několik dnů, dokud výsledek nebyl dle mých představ. Věnovala jsem se všem detailům, jako bych vychovávala své nejmilovanější dítě. A tak také k tomuto albu přistupuji. Zrodila jsem ho od úplného počátku. Skladby, které jsem si vybrala pro úpravu na harfu, nikde jinde na světě v této podobě neexistují. Již tato velká zodpovědnost, upravit nejznámější skladby

českých velikanů, kteří pro harfu nic nenapsali, byl obrovsky náročný úkol. Hlavně vše dokončit a pak ještě jako interpretku nastudovat. Jsem nesmírně šťastná, že mě žádné překážky neodradily a tento výjimečný počín jsem dokončila. Nešetřila jsem se ani interpretačně. Všechny skladby jsou nesmírně obtížné, a proto i pro jejich nastudování jsem potřebovala víc času než pro běžný harfový repertoár.

A co bylo nejtěžší? Vše, co jsem již zmínila, ale zároveň mi vše komplikoval neúprosný čas a termínové mety, které jsem si určila na dokončení, na nastudování a na nahrávání. Čas, který utíkal rychleji, než jsem potřebovala. Čas, který mi chyběl k normálnímu spánku. Dny i noci, sedm dní v týdnu, byly jednu dobu jen ve znamení pracovního nasazení. Přesto za to vše to stálo, protože moje hudební dítě se narodilo a teď už bude žít. A já bych si moc přála, aby předávalo všem posluchačům radost alespoň tak velkou, jakou mám já.

Jak probíhalo samotné nahrávání?

Doba, ve které jsem album začala realizovat, byla těžká. Pandemická situace nám nedovolala natáčet kontinuálně, a tak jsme museli

Foto © Vojtěch Havlík

nacházet termíny v časech, které byly vzhledem k restrikcím reálné, a také kdy celý nahrávací tým mohl být účasten. Tři naplánované frekvence jsem musela jednou také o několik měsíců přeložit kvůli zdravotním komplikacím. Jednou jsem měla zánět v prstu a podruhé jsem těsně před natáčením, již v sále, najednou necítila vůbec dva prsty na levé ruce. Na jeden měsíc jsem byla vyřazena z provozu kvůli zablokované krční páteři. Ale kromě tohoto méně příjemného, mi přinášelo natáčení jen velkou radost. Měla jsem báječný tým lidí, režiséra Zdeňka Zahradníka a mistra zvuku Ondřeje a Urbana, se kterými se mi krásně spolupracovalo a kteří měli se mnou svatou trpělivost. Jsem totiž asi bohužel až přílišný maximalista, a proto dokud sama nejsem spokojena s výsledkem, jsem schopna hrát skladbu mnohokrát za sebou. Často se také z režie ozývalo, že máme materiálu pro několik desek. Radostí pro mě bylo i to, že většinu skladeb jsem vlastně v režii pak slyšela poprvé, protože jsem je nikdy před tím nikde nehrála. Umím si proto teď živě představit, jakou radost musí prožívat skladatelé, jejichž skladba se poprvé rozezní v interpretaci muzikanta naživu... I já jsem takové pocity štěstí ze svých úprav prožívala.

Jaké to je, zahrát si na harfu Smetanovu Vltavu či Vyšehrad? Jaké pocity přináší možnost interpretovat skladby, které třeba i často hrajete s Českou filharmonií? A najednou je máte v notách jen sama pro sebe?

Nerada bych opomněla v tomto výčtu Smetanových skladeb zmínit také Šárku, kterou sama v orchestrální verzi nehraje, jelikož autor harfu do partitury nenapsal. Vzhledem k tomu, že Má vlast je asi jednou z nejčastěji hraných skladeb v repertoáru České filharmonie, kde působím od roku 2005 jako sólo harfistka, měla jsem možnost ji hrát na několika pódíích celého světa i s mnoha dirigenty. První tři části Mé vlasti sedím vždy v orchestru, a proto i Šárka, ve které harfa

již nehraje, je mi velmi blízká. Určitě i právě tyto osobní zkušenosti ovlivnily můj záměr přepsat pro harfu všechny tyto tři části. A jistě i ta představa zvuku celého orchestru mi dala mnoho inspirací pro vytvoření mých úprav pro sólo harfu. Musím se také přiznat k tomu, že při zkouškách České filharmonie na koncerty s programem Mé vlasti jsem si své úpravy pro sólo harfu hrála současně s tutti orchestrem. Je to nádherný pocit osobního štěstí nad celou tou velkou drínou, která za tím vším je.

Jak překonáváte nástrahy dnešní obtížné pandemické doby? Jaký je výhled vašich koncertních plánů... i směrem ke koncertnímu představení nového alba?

Osobně jsem vlastně této pandemické době vděčná za to, že mi umožnila všechny úpravy pro toto album dokončit. Bez této možnosti získat čas navíc, který jsem v běžném pracovním nasazení neměla, bych nemohla nahrávky zrealizovat. Alespoň v tomto musím vnímat tuto dobu jako pozitivní. Pochopitelně postrádám stejně jako většina muzikantů koncertní vystoupení a radost z předávání hudby posluchačům. I proto jsem moc ráda, že tímto albem se k lidem opět dostanu a mohu jim snad zpříjemnit chvíle, které většina z nás tráví v této době doma.

Koncertní plány jsou zatím velmi nejisté, několik koncertů se stále překládá a u některých zase čekáme na vyjádření, zda se konat budou. V létě je v plánu moje účast na Hudebním festivalu v Estonsku a snad i open air koncerty v Praze, kde bych ráda publiku představila skladby z nového alba Má vlast v živém provedení. Věřme, že všechny plány budeme moct zrealizovat, a já se především těším, až se s publikem o tuto krásnou hudbu na koncertních pódíích podělím. Kvalitní hudba je nadčasová a je ověřeným lékem pro duši.

HUDBA PRO PRAHU A STOLETÍ KARLA HUSY!

Album, vydávané Supraphonem ve spolupráci se Symfonickým orchestrem hl. m. Prahy FOK ke 100. výročí narození skladatele Karla Husy, mapuje skladatelova odlehlá tvůrčí období mezi lety 1947 a 1983 a představuje vůbec první studiovou nahrávku *Tří fresek*. Pražští symfonikové, orchestr bytostně spjatý s Karlem Husou i s Prahou, se svým šéfdirigentem Tomášem Braunerem nahrávky uskutečnili ve Smetanově síni Obecního domu v Praze, kam se po sametové revoluci ze světa rád vracel i skladatel Karel Husa.

O novém albu s hudbou Karla Husy si povídáme těsně před jeho vydáním s dramaturgem Symfonického orchestru hl. m. Prahy FOK **Martínem Rudovským** a s šéfdirigentem **Tomášem Braunerem**.

**MARTIN RUDOVSKÝ: JDE
O PROJEKT OSOBNÍ AŽ NITERNÝ...**

Album s hudbou Karla Husy vydává FOK pod vedením pana dirigenta Tomáše Braunera v roce, kdy si připomínáme sté výročí skladatelova narození. Jak důležitý tento projekt v dramaturgii FOK je?

Řekl bych přímo osudový, neboť osobnost Karla Husy je spjatá s Pražskými symfoniky osudově. Než odešel z Prahy, absolvoval s orchestrem FOK dirigentsky i skladatelsky konzervatoř.

FOK měl na svědomí několik světových a českých premiér jeho děl. Jeho návraty ze světa do Prahy také byly do značné míry návraty do Obecního domu za FOK.

Čili jde o projekt osobní až niterný.

Mohou se posluchači těšit na živé uvedení skladeb nahraných na albu?

Ano, mohou. Na březen 2022 plánujeme provedení *Tří fresek op. 7*. Díla znovuobjeveného, vždyť na vydávané nahrávce jde o jeho vůbec první studiovou nahrávku.

Tři fresky premiéroval orchestr FOK v dubnu 1949 pod taktovkou svého tehdejšího šéfdirigenta Václava Smetáčka. S nynějším šéfdirigentem Tomášem Braunerem tak půjde o teprve druhé uvedení vůbec, a to po více než 70 letech!

V čem vidíte vy sám největší odkaz Karla Husy?

Podobně jako další velcí čeští skladatelé propojil českou hudební tradici s tou světovou. Rozpracoval sugestivní jazyk svého mentora Arthura Honeggera do velmi osobitého výrazu, v němž se setkává něha s drsností.

Svět se díky Karlu Husovi dozvěděl také mnohé o Praze, neboť „naše stověžatá“ stojí v základu mnoha jeho partitur.

**TOMÁŠ BRAUNER: HUSOVY
PARTITURY MAJÍ HLUBOKÝ SMYSL...**

Čím pro vás hudba Karla Husy je?

Pro mne osobně je to do jisté míry objevení nové planety. Znal jsem jeho slavnou *Hudbu pro Prahu 1968*, ovšem *Druhá symfonie* a *Fresky* jsou pro mne doslova zjevením. Neznalost jeho hudby nás v Čechách usvědčuje z toho, že bychom měli rozšiřovat svůj horizont. U hudby Karla Husy by to bylo zvlášť vhodné, neboť málokdo se Praze tak věnoval. Naposledy snad Bedřich Smetana a Josef Suk. I Husovo propojení české hudební kultury s tou světovou je pozoruhodné.

Co bylo při nahrávání alba nejobtížnější a co vás naopak nadchlo?

Husova hudba je totálně závislá na přesném rytmu a jeho expresivním vyjádření. Jsou to skladby v tomto smyslu pro orchestr virtuózní. Za všechna místa zmíním třeba druhou větu *Druhé symfonie*. Kromě perkusivní části orchestru klade Husa velké nároky také na žesť, snad že byl původním povoláním trumpetista. Nadšení pak u mne plynulo z toho, že všechny nároky na orchestr a na mne nebyly bezúčelné. Husovy partitury jsou sice náročné, ale naprosto jasné, až přímočaré. Mají hluboký smysl a vynikající hudební tvar.

SVĚTOVÁ LEGENDA KLASICKÉ HUDBY ALFRED BRENDEL OSLAVIL 90!

V lednu 2021 oslavil významné životní jubileum světově proslulý rakousko-britský klavírista Alfred Brendel. U příležitosti jeho devadesátin vydal Supraphon DVD *Alfred Brendel – My Musical Life*, které obsahuje obsah přednášky a mistrovské lekce zaznamenané v letech 2019 a 2020, kdy Brendel na pozvání Prague Music Performance a České filharmonie přijel do Prahy.

Když se Alfred Brendel v prosinci 2008 před dojatým vídeňským publikem loučil po šedesáti letech s kariérou klavíristy, nebyla to „tečka“, jak se v tu chvíli zdálo, ale spíše „středník“. Uvolněnou kapacitu investoval Brendel do dalších svých „životů“ – psaní hudebních esejů a poezie, přednášení a vedení mistrovských kurzů. Sám tuto situaci s úsměvem komentoval: „Jako písničkář klavíristu mě kdosi nazval „divokým filozofem u klavíru“ a v Americe ze mne dokonce udělali intelektuála. Tak to dopadne, když někdo vydává knížky, nosí brýle a nehraje Rachmaninova.“ K tomu ještě doplnil, jak vnímá své texty: „Jde především o výsledky sebepochybování jako nástroje sebekritiky a pokusu o poskytnutí pomoci sobě samému, bez něhož by se interpret neměl obejít.“

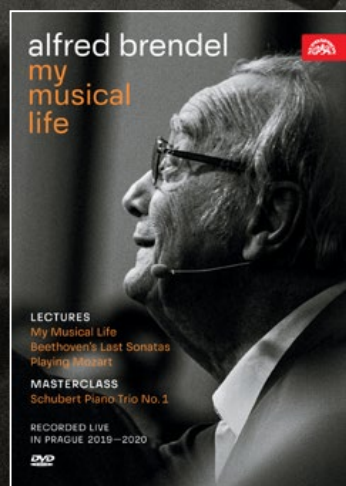
Beethoven, Mozart a Schubert jsou jména nejsilněji spjatá s klavíristou Brendelem. V autobiografické přednášce *Můj hudební život* pak na DVD dává nahlédnout do světa plného paradoxů, z něhož

povstala legenda jménem Brendel. Odkrývá zde zdroje své inspirace, svého vzdělání, umění a vidění světa.

V lednu 2021 vstoupil Alfred Brendel do svých devadesátých let se zkušeností hodnou svého věku, ale i s chutí stále poznávat nové věci a učit se. A také s humorem, který nezřídka obrací k sobě samému. Málokterá osobnost ovlivnila interpretaci a vnímání hudby jako právě Brendel. Jako první natočil celé Beethovenovo klavírní dílo a podařilo se mu vrátit na koncertní pódia hudbu Franze Schuberta. V posledních letech se stále častěji vracel do Prahy a z jeho přednášek a *masterclass* v Rudolfinu vzniklo i DVD, které nyní vydává a do celosvětové distribuce posílá Supraphon.

Na vzniku dokumentů, které tvoří DVD *Alfred Brendel – My Musical Life*, se podíleli režiséři Jakub Kořínek a Jordan Dimov. O obrazovou postprodukcii se postaral Jakub Mayer a v hudebních částech spolupracoval Alfred Brendel s klavíristou Janem Bartošem a s Triem Incendio.

Supraphon vydal pozoruhodné DVD: **Alfred Brendel – My Musical Life**, díky kterému můžete navštívit přednášky a mistrovský kurz klavíristy Alfreda Brendela.

SU7141-9

KOMPLETNÍ BEETHOVENOVA KLAVÍRNÍ TRIA VE SKVĚLÝCH NAHRÁVKÁCH SUKOVA TRIA!

Jedenáct kompozic, které Beethoven vytvořil pro klavírní trio, představuje podobně obdivuhodnou skupinu děl jako jeho šestnáct smyčcových kvartetů. Jsou to krystalicky čistá sdělení o tvůrčích rozletech i zápasech, z nichž více než polovinu Beethoven zkomponoval před dovršením třicítky, do roku 1800; zůstávají především svědectvím velkého formování tvůrčích principů a v pozdějších opusech již dosaženého vrcholu. Tento komplet zároveň představuje Sukovo trio, které si brzy po svém založení (1951) vydobylo pozici mezinárodně respektovaného souboru. Nahrávky natočil Supraphon pro japonskou

společnost Nippon Columbia v krátkém čase od června 1983 do dubna 1984. Zachycují zralý ansámbl s Josefem Hálou, který v roce 1980 u klavíru vystřídal Jana Panenku. Zvuku souboru dominují smyčce, především housle Josefa Suka, který definoval i interpretační principy; jedinečnost souboru a jejich nahrávek stojí na nekompromisní technice, zvukové vytříbenosti, obdivuhodné souhře a hluboké muzikalitě prostě jakékoli povrchní efektnosti. Komplet vychází na CD i v digitálních formátech 16. července 2021.

SU4297-2

Sukovo trio v polovině 80. let tvořili:

Josef Suk – housle,
Josef Chuchro – violoncello,
Josef Hála – klavír

SUPRAPHON SPUSTIL PODCAST

Vydavatelství Supraphon rozběhlo hned dvě podcastové řady. V té, která se jmenuje „Supraphon podcast“, se můžeme zaposlouchat do vyprávění interpretů, tvůrců a dalších zajímavých osobností spojených s popem, rockem, folkem, country music či s mluveným slovem. Série „Supraphon Vivace podcast“ je věnována protagonistům klasické hudby a volně navazuje i na newsletter Vivace, který Supraphon již několik let vydává.

Cílem podcastů Supraphonu je dát možnost nahlédnout pod pokličku jednoho z historicky nejvýznamnějších tuzemských hudebních vydavatelství. Hovory s muzikanty, se zpěváky, ale i se skladateli či s producenty a dalšími tvůrci nových i legendárních nahrávek přiblíží specifický svět hudebních alb a audioknih. V obou podcastových řadách se odráží, že Supraphon je živým organismem, kde se stále něco zajímavého děje. Vyprávění se točí nejen kolem aktuálních novinek a zajímavostí, ale také připomíná různá výročí. Nové epizody „Supraphon podcast“ a „Supraphon Vivace podcast“ se objevují

střídavě vždy v pondělí na všech dostupných podcastových platformách. Průvodci jednotlivých dílů jsou zkušení publicisté Tomáš Pilát, Marek Šulc a Vojtěch Tkáč, které dále doplňují různé osobnosti, jež v Supraphonu přímo působí nebo s ním spolupracují. V rámci již zveřejněných epizod „Supraphon Vivace podcast“ můžete slyšet například rozhovory s klavíristou Janem Bartošem, Smetanovým triem, Doležalovým kvartetem, Vilémem Veverkou, Kateřinou Kněžíkovou, Barborou Kabátkovou, Davidem Ebenem, Pavel Haas Quartet a také s producentem Matoušem Vlčinským.

REDAKCE: Vladan Drvota, Marek Šulc, Matouš Vlčinský, Daniela Bálková / grafická úprava: Marek Šmidrkal

KONTAKT: SUPRAPHON a.s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630, e-mail: vladan.drvota@supraphon.cz
www.supraphon.cz • www.supraphon.com • <https://www.facebook.com/SupraphonClassics> • <http://www.youtube.com/supraphon>